

Arrest

nr. 284 433 van 7 februari 2023
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LAMARCHE
Rue Grande 84
5500 DINANT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 31 maart 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 maart 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 december 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 januari 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. FLORIO.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. LAMARCHE en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn en België te zijn binnengekomen op 17 augustus 2020, dient op 31 augustus 2020 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Nadat een vragenlijst wordt ingevuld en ondertekend, wordt het dossier van verzoeker op 14 december 2020 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS), waar verzoeker gehoord wordt op 13 augustus 2021.

1.3. Op 3 maart 2022 neemt de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire

beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die aangetekend wordt verstuurd op 7 maart 2022 en luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, K.R., verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, 18 jaar oud te zijn, etnisch Pashtoun te zijn en het soennitisch geloof te belijden. U bent geboren in het dorp Zawah gelegen in het district Khogyani van de Afghaanse provincie Nangarhar. In Afghanistan ging u tot de 9e graad naar school maar omwille van veiligheidsproblemen in de regio sloot de school waardoor u niet meer kon gaan. Sinds dat u het zich kan herinneren hielp u uw vader op de landbouwgronden die jullie hadden. Uw vader en uw oudste broer zijn overleden. Uw moeder, uw drie resterende broers en drie zussen bevinden zich nog steeds in uw regio van herkomst.

Uw problemen begonnen omwille van het werk dat uw broer Y.K. deed. Initieel werkte hij voor het leger. Dit deed hij drie jaar waarna hij zich anderhalf jaar later aansloot bij de nationale politie. Dit werk deed hij een veertiental maanden.

In de lente van 2019 kwamen de taliban naar de imam van de moskee waar uw vader ging om te bidden. Uw vader werd bedreigd door hen en kreeg te horen dat uw broer Y.K. moest stoppen met zijn werk want als hij het niet deed gingen ze hem doden. Uw vader lichtte uw broer hierover in maar hij was niet bereid om te stoppen. Anderhalve of twee maanden later verstuurden de taliban een brief waarin stond dat uw broer moest stoppen met zijn werk. Als hij het niet deed ging hij de gevolgen moeten ondergaan. Uw broer luisterde niet naar uw moeder en vader toen ze hem vertelden over deze brief. Veertien dagen later begaf u zich naar de moskee voor het avondgebed. Eenmaal terug buiten werd u benaderd door zes gemaskerde mannen. Ze vroegen of u R. was en u bleef stil. Toen trokken ze aan uw arm en ze vroegen het opnieuw. Ditmaal antwoordde u ja. Ze boeiden u en deden u een blinddoek om. Na een vijftal minuten wandelen plaatsten ze u in een auto waarna u naar een donkere kamer gebracht werd. Hier werd u vastgeketend. De taliban zeiden tegen u dat u moest blijven bij hen totdat uw broer stopte met werken voor de ongelovigen. U had veel dorst en vroeg water. Ze begonnen u in elkaar te slaan en u geraakte buiten bewustzijn. Toen u weer bij bewustzijn kwam deed alles pijn en uw neus was aan het bloeden. Niemand bracht u eten of water. De volgende ochtend kwamen drie gemaskerde talibanleden met wat water en brood. Opnieuw vertelden ze u dat u bij hen moest blijven totdat uw broer stopt met werken voor de overheid. Als hij het niet deed dan zouden ze u naar de hel sturen. Twintig dagen lang werd u geslagen en gemarteld. Dan ging uw vader naar de oudsten om te zeggen dat uw broer ging stoppen met zijn werk en dat ze u dus met gerust moesten laten. De oudsten gingen spreken met de taliban maar de taliban wilden u pas vrijlaten onder één voorwaarde. Namelijk dat uw broer stopte met zijn werk en naar het dorp kwam. Uw broer kwam naar huis. Twee dagen later gingen de oudsten opnieuw naar de taliban en u werd vrijgelaten. Acht dagen later besloot uw broer om eventjes naar buiten te gaan achter jullie huis. Hij kwam niet terug naar binnen en u besloot om te kijken waar hij bleef. U zag hem niet en ging rond gaan kijken in de moskee en vroeg aan andere jongens of ze hem gezien hadden maar ze hadden hem niet gezien. Hierna ging u naar uw vader die op dit moment bij uw zus zat en hij ging mee zoeken met u naar uw broer. De volgende morgen ging uw vader naar de dorpsoudsten om te vragen of ze konden kijken bij de taliban. De oudsten gingen er naartoe en kregen te horen dat ze zich niet moesten moeien omdat het ging over iemand die werkte met de ongelovigen. Tien dagen gingen voorbij en er was nog steeds geen informatie. Uw vader en u stonden bij de moskee en vroegen aan omstaanders of er nieuws was van uw broer. Op dat moment kwamen een aantal kinderen, die zichtbaar bang waren, afgelopen en ze wisten te vertellen dat de taliban weeral een lijk neergelegd hadden bij een boom aan de rand van een klif. Jullie gingen er naartoe en een andere dorpeling die er reeds voor jullie was nam de witte doeken van het lijk af en zei dat het Y. was. Toen u dit hoorde viel u flauw. U kwam terug bij bewustzijn in uw huis en iedereen rond u was aan het roepen en aan het wenen. Een tijd later begonnen er gevechten tussen Daesh en de taliban. De taliban gingen van moskee naar moskee waar ze één iemand per familie vroegen om te vechten tegen de overheid en Daesh. De taliban zeiden tegen uw vader dat uw broer vocht voor de overheid en dat u nu moest werken voor hen. Uw vader kwam zeer bedroefd thuis en vertelde u dat hij benaderd was door de taliban en dat ze u wilden. De taliban hadden eveneens aangegeven dat als u weigerde u op dezelfde manier zou sterven als uw broer. Uw vader zei tegen u dat u zou sterven als u meeding vechten met hen maar als u het niet zou doen dan zouden ze u doden. Uw vader zijn gezondheid ging door zijn bezorgdheid snel achteruit en kort hierna overleed hij. Enkele dagen later ging u naar de moskee en daar zag u de taliban spreken tegen burgers. Toen de imam u zag zei hij tegen de taliban dat u degene was die ze wilden. Eén talib kwam dichterbij en vroeg of u R. was. U antwoordde ja waarna u verteld werd dat u zich de volgende vrijdag moest tonen in de madrassa van Hazinikun. Als u het niet deed zou u niet van hen afkomen en het niet overleven. U kwam thuis hierna en u vertelde tegen uw schoonbroer en moeder wat

de talib gezegd had tegen u. Uw moeder wilde u niet afgeven omdat u zou sterven. Uw schoonbroer vertelde u dat hij u niet kon beschermen thuis maar dat hij wel een vriend had die kon regelen dat u naar Europa ging. De dag erna ging u samen met uw schoonbroer naar Jalalabad waar hij een smokkelaar regelde voor u. Van daaruit vertrok u, via Kaboel en Nimroz, richting Europa.

Bij terugkeer vreest u te sterven omdat de taliban u zouden doden.

U heeft Afghanistan verlaten in de maand jawza 1398 (22 mei-22 juni 2019) en reisde via Iran, Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië, Bosnië, Kroatië, Slovenië, Italië en Frankrijk naar België waar u aankwam op 17 augustus 2020. Uw verzoek om internationale bescherming (VIB) diende u in op 31 augustus 2020.

Ter ondersteuning van uw verzoek legde u volgende documenten neer: Uw originele taskara, de originele taskara van uw broer, een origineel medisch attest van uw broer dat hij nodig had om bij de overheid te werken, foto's van uw broer, de originele dreigbrief van de taliban, het originele certificaat waarop staat dat uw broer de ANCOP training course (politie) voltooid heeft en een origineel boekje van toen uw broer bij het leger zat.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het CGVS evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden aan u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde leeftijd. De beslissing die u immers werd betekend door de Dienst Voogdij, stelt dat u ouder dan achttien jaar bent, vermoedelijk 21,5 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar. Dat u heden nog steeds verklaart geboren te zijn in 1382 (CGVS, p. 5), wat overeenstemt met 2003 volgens de gregoriaanse kalender (wat u bij binnenkomst in België stelde), blijkt na medisch onderzoek dan ook absoluut niet aannemelijk. Omdat u niet als minderjarige kan worden beschouwd, kan het Internationale Verdrag inzake de Rechten van het Kind op u niet worden toegepast. De vaststelling dat u zich onterecht als minderjarige voordeed bij binnenkomst, tast uw algemene geloofwaardigheid op ernstige wijze aan.

Uit het persoonlijk onderhoud komt concreet naar voren dat u vreest te zullen worden gedood door de taliban omdat u niet deed wat u opgedragen werd. Er dient echter te worden vastgesteld dat uw asielaanvraag gekenmerkt wordt door verscheidene doorslaggevende ongeloofwaardigheden en onwaarschijnlijkheden, alsook kunnen enkele markante tegenstrijdigheden en incoherenties worden opgemerkt, waardoor het CGVS geen geloof kan hechten aan de door u naar voren geschoven asielmotieven en voorgewende vrees.

Zo dient aangestipt te worden dat uw verklaring omtrent het profiel van uw broer, dat tevens de aanleiding vormde van uw problemen, tegenstrijdig is met de door u neergelegde documenten. Zo blijkt uit de vertaling van het militaire boekje dat uw broer Y. het Afghaanse leger (ANA) vervoegde op 9/8/1383 (= 30 oktober 2004). Hij werd ontslagen na de voltooiing van drie jaar dienst op 30/8/1386 (= 8 november 2007) (Administratief dossier, groene map, stuk 7 + vertaling). Volgens uw verklaringen ging hij anderhalf jaar nadat hij het leger verliet in dienst bij de Afghaanse politie waar hij vervolgens een veertiental maanden werkte, hieruit kan men afleiden dat 2011 met andere woorden het laatste jaar was dat uw broer bij de politie kon gewerkt hebben (CGVS, p.18). Op het certificaat van zijn opleiding bij de nationale politie staat dat hij de ANCOP (Afghan National Civil Order Police) opleiding succesvol afgerond heeft op 27 juli 2011 (Administratief dossier, groene map, stuk 6). Documenten die latere werkzaamheden bij de politie aantonen legt u niet neer. Het hoeft weinig betoog dat het niet mogelijk is dat uw broer bedreigd werd om te stoppen met zijn werk voor de overheid in 2019. Uit de neergelegde documenten en uw verklaringen blijkt namelijk dat hij niet langer actief kon zijn in het jaar 2019. Zo was hij volgens uw verklaring slechts een veertiental maanden actief bij de politie en volgde hij er een training in 2011 volgens het neergelegde certificaat (Administratief dossier, groene map, stuk 6). Daarenboven verklaarde u dat hij in totaliteit slechts, beide jobs samengeteld, een vijftal jaar gewerkt heeft en nooit andere jobs had (CGVS, p. 18). Aangezien de door u naar voren geschoven asielmotieven volgens uw verklaringen rechtstreeks gelinkt

zijn aan de werkzaamheden van uw broer maar uit de door u neergelegde bewijsstukken onomstotelijk blijkt dat uw broer in de periode waarin u gevisieerd werd niet meer werkzaam was bij de politie kan geen enkel geloof gehecht worden aan uw relaas.

Ook de volgende vaststellingen bevestigen deze conclusie:

Dat u verklaarde dat uw broer Y. slechts 28 jaar oud was kan eveneens niet overtuigen (CGVS, p. 3, 19, 24). Dit zou namelijk betekenen dat hij op dertienjarige leeftijd het Afghaanse leger vervoegde. Op zijn taskara staat trouwens dat hij 27 jaar oud was toen hij deze ging halen. Nochtans verklaarde u dat hij deze ging halen omdat hij bij de overheid wilde gaan (CGVS, p. 3). Het is bovendien ook zeer merkwaardig dat op de taskara van uw broer staat dat hij leerkracht is (Administratief dossier, groene map). Deze en voorgaande incoherenties brengen de geloofwaardigheid van uw relaas op fundamentele wijze aan het wankelen.

Verder stelt het Commissariaat-generaal vast dat u er niet in geslaagd bent om consistente verklaringen af te leggen in België. Zo verklaarde u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat de taliban uw huis aanvielen en u ontvoerden (Administratief dossier – Vragenlijst CGVS, 3.5). Tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde u echter dat de taliban u benaderden en ontvoerden bij de moskee na het avondgebed (CGVS, p. 12). Het komt allesbehalve doorleefd over dat de wijze waarop u ontvoerd geweest zou zijn zo sterk afwijkt van uw eerdere verklaring bij DVZ. Vanwege het voorgaande kan er allermist geloof gehecht worden aan het feit dat u ontvoerd werd door de taliban. Er kan immers verwacht worden dat iemand over een dergelijke ingrijpende gebeurtenis consistente verklaringen aflegt, in casu quod non.

Ook over de leeftijd en dood van uw broer Y. legde u een tegenstrijdige verklaring af. Zo verklaarde u, toen u zich voordeed als minderjarige bij uw asielaanvraag (augustus 2020), dat uw broer slechts 25 jaar was en een tweetal jaar eerder gedood werd door de taliban omdat hij bij het leger zat (Administratief dossier, fiche nietbegeleide minderjarige vreemdeling). Het is niet enkel merkwaardig dat uw broer Y. tijdens de asielprocedure drie à vier jaar ouder zou zijn geworden maar het is ook onlogisch dat u toen verklaarde dat uw broer een tweetal jaar geleden overleden was. Dit zou namelijk betekenen dat uw broer stierf in 2018 en niet in 2019, het jaar waarin hij de bedreigingen ontving. Dat u dus bijna een jaar afwijkt van hetgeen u verklaarde bij DVZ komt zeer weinig doorleefd over. Het gaat hier namelijk over uw broer zijn dood, een element dat de kern van uw relaas raakt. Dat u er niet in slaagt om over dergelijke zaken consistent te zijn komt weinig geloofwaardig over. Dat u bij uw registratie als minderjarige aangaf dat uw broer gedood werd door de taliban omdat hij in het leger zat is weinig serieus te nemen. Uit uw latere verklaringen komt namelijk naar voren dat de bedreigingen er pas gekomen zijn toen hij bij de nationale politie zat. Deze en voorgaande bevindingen doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Aan de door u neergelegde dreigbrief, geschreven door de taliban, kan evenmin weinig authenticiteit toegedicht worden. Zo werd deze brief volgens uw verklaringen afgeleverd twee maanden nadat de imam van de moskee uw vader, twee en een half jaar geleden, benaderd had (CGVS, p. 18). Omgerekend wil dit zeggen dat uw vader benaderd werd rond maart 2019. Op de dreigbrief staat echter 10/06/1397 als datum wat overeenkomt met 1 september 2018. Dat de datum op deze brief zo sterk afwijkt met uw verklaringen is, zacht uitgedrukt, merkwaardig. Ook volgens uw eigen verklaringen speelden alle feiten zich af in het jaar 2019, u verklaarde immers een paar maanden na ontvangst van deze dreigbrief ontvoerd te zijn geweest, in casu in de lente van 1398 (2019, CGVS, p.20), iets later werd uw broer vermoord en twee en een halve maand na de dood van uw broer, in jawwza 1398 (eind mei-eind juni 2019), verliet u Afghanistan (CGVS, p.24, DVZ, vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Nog los van het bovenstaande dient erop gewezen te worden dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, en waarvan een bijlage in uw administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er in uw land van herkomst een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden. Bijgevolg is de bewijswaarde van Afghaanse documenten bijzonder relatief en zijn deze op zich niet van dien aard om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas

*Het Commissariaat-generaal dient u er eveneens op te wijzen dat het bovendien niet aannemelijk is dat de taliban u wilden rekruteren (CGVS, p. 22). Zo verklaarde u dat de taliban u gevangen hielden en meermaals hardhandig sloegen (CGVS, p. 12, 20). Daarnaast verklaarde u ook dat ze uw broer gedood hadden en dat hij zichtbaar gemarteld was (CGVS, p. 22). Dat de taliban u moesten hebben om te vechten voor hen omdat uw broer werkte voor de ongelovigen raakt kant noch wal (CGVS, p. 22). Er kan immers verwacht worden dat ze u net **niet** zouden willen omdat ze zoveel problemen hadden met uw familie in het verleden. Het is weinig aannemelijk dat de taliban strijders willen die ze eigenlijk niet kunnen*

vertrouwen. De taliban is een goed georganiseerde groepering die kan rekenen op de steun van heel wat loyale vrijwilligers. We hebben het hier over de groepering die Afghanistan in enkele maanden tijd kon overnemen. Dat ze u, een jong persoon zonder enige ervaring en iemand die enkel slechte ervaringen had met hen in het verleden, en wiens broer ze koelbloedig vermoordden, wilden rekruteren om te vechten tegen Daesh kan bijgevolg evenmin overtuigen (CGVS, p. 22, 23). Deze door u geschilderde gang van zaken kan niet als geloofwaardig bestempeld worden.

De wijze waarop de taliban trouwens te werk gingen past eveneens niet binnen een logisch geheel. Nu vroegen ze gewoon aan u om zich naar hen te begeven op een afgesproken tijdstip (CGVS, p. 22). Nochtans kan bij rekrutering verwacht worden dat ze de persoon eerst trachten te overtuigen van hun ideologie. Uit uw verklaringen bleek dat dit allesbehalve het geval was. Dat de taliban werkelijk dachten dat u zich ging tonen op het afgesproken tijdstip, gelet op uw voorgeschiedenis met hen, is zeer onwaarschijnlijk. Dat dergelijke groepering zo amateuristisch te werk zou gaan is niet geloofwaardig. Deze en voorgaande vaststelling zetten de geloofwaardigheid van uw relaas nog verder op de helling.

Er kan eveneens geen geloof gehecht worden aan het feit dat de taliban na uw vertrek nog langs gekomen zijn bij u thuis (CGVS, p. 23). Zo had u nooit eerder notie gemaakt van dit feit. Nochtans kreeg u voordien de vraag gesteld of u eveneens alle redenen opgegeven had met betrekking tot waarom u niet kan terugkeren naar Afghanistan (CGVS, p. 13). Dat de taliban nog actief op zoek waren naar u tot drie maanden voor het persoonlijk onderhoud kan toch aanzien worden als een relevant feit om uw vrees bij terugkeer extra in de verf te zetten (CGVS, p. 23). Van dergelijk feit mag verwacht worden dat de verzoeker dit spontaan opwerpt, in casu quod non. Dat u trouwens slechts vier keer gesproken heeft met uw familie sinds dat u in België bent en dan enkel vraagt hoe het gaat met hen is onlogisch. Er kan immers verwacht worden dat u zou vragen naar de stand van zaken met betrekking tot uw eigen problemen. Dat u dit niet deed doet vermoeden dat u geen interesse hebt hierin of dat er simpelweg geen problemen waren. U verklaarde dat alles goed ging met uw familie maar dat uw moeder wel wat gezondheidsproblemen heeft (CGVS, p. 14, 15). Voorgaande verklaring stemt nochtans niet overeen met uw latere verklaring tijdens het persoonlijk onderhoud, namelijk dat u het nieuws dat de taliban nog langs gekomen waren pas vernam tijdens het laatste telefoontje sinds dat u in België bent (CGVS, p. 23, 24). Dat de taliban nog langsgesproken waren na uw vertrek vermeldde u vreemd genoeg pas nadat de protection officer u er nadrukkelijk naar vroeg aan het einde van het persoonlijk onderhoud op het CGVS, waardoor uw antwoord weinig oprecht overkomt. Het is bovendien niet geloofwaardig dat de taliban meer dan één jaar zouden wachten om u te komen zoeken wanneer ze u werkelijk nodig hadden.

Wat de vermeende dood van uw broer betreft dient opgemerkt te worden dat dit noch bevestigd, noch ontkracht kan worden. Zo wordt er, zoals eerder al uiteengezet, geen geloof gehecht aan de bedreigingen die gericht werden aan uw broer omwille van zijn werk. Dat hij hierdoor vermoord zou zijn kan bijgevolg niet geloofwaardig geacht worden. Dat hij überhaupt gestorven is kan ook niet met zekerheid bevestigd worden. Foto's kunnen makkelijk in scène gezet worden waardoor dit louter en alleen niet volstaat. Bewijsmateriaal kan pas ter staving dienen wanneer dit samenhangend is met coherente verklaringen, in casu quod non. Er is bovendien geen enkele reden om aan te nemen dat u een bepaald risico loopt omdat uw broer misschien dood is.

Tot slot dient nog aangestipt te worden dat u verklaarde nooit asiel in een andere Europees land te hebben gevraagd (CGVS, p. 7). Nochtans dient hierbij opgemerkt te worden dat u landen zoals Griekenland, Italië en Frankrijk bent gepasseerd (Administratief dossier, Verklaring DVZ, 32; CGVS, p. 24) zonder een VIB in te dienen. Dat u dit echter nagelaten heeft ondermijnt de ernst en geloofwaardigheid van de door u aangehaalde problemen aangezien verwacht kan worden dat een VIB gedaan wordt in het eerste veilige land waar u binnenkomt. Dit doet dan ook vermoeden dat er eerder opportunistische redenen en/of socio-economische motieven aan de basis van uw verzoek liggen.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

De overige documenten die u hebt neergelegd kunnen deze beoordeling niet ombuigen. Uw taskara is slechts een indicatie van uw identiteit en nationaliteit, dewelke in deze beslissing niet in twijfel worden getrokken. Het medisch attest van uw broer is eveneens niet in staat iets aan bovenstaande bevindingen te veranderen aangezien dit samenhangt met het neergelegde legercertificaat en uw verklaringen hieromtrent niet coherent waren.

Evenmin heeft u elementen aangebracht waaruit zou kunnen blijken dat de machtsovername door de taliban impact heeft op uw nood aan internationale bescherming. Het CGVS is er zich van bewust dat uw persoonlijk onderhoud plaatsvond d.d. 13/8/2021 en dus voordat de Taliban in augustus 2021 de macht overgenomen heeft. Echter, indien de machtsgreep van de taliban tot gevolg heeft dat uw individuele situatie dermate gewijzigd is dat u hierdoor een nood aan internationale bescherming heeft, kan er redelijkerwijze van u verwacht worden dat u zelf zo spoedig mogelijk de relevante elementen ter staving hiervan zou overmaken aan het CGVS (zie art. 48/6, § 1 Vw. en art. 17, § 3 KB CGVS). Daar u geen dergelijke concrete elementen heeft aangebracht, kan het CGVS er redelijkerwijze van uitgaan dat het gegeven dat de taliban nu aan de macht is geen concrete impact heeft op uw persoonlijke situatie.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EASO Country Guidance: Afghanistan** van november 2021 (beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2021.pdf) in rekening genomen.

In de EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Zowel uit de analyse van de situatie als uit de EASO Guidance Note blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

In de loop van 2021 is de situatie in Afghanistan drastisch gewijzigd. In het kader van het Doha-vredesakkoord van 29 februari 2020 tussen de taliban en de Verenigde Staten kondigde deze laatste aan dat ze tegen 1 mei 2021 haar troepen uit Afghanistan zou terugtrekken. Deze datum werd niet gehaald, maar in april 2021 kondigde President Biden aan dat de effectieve terugtrekking rond zou zijn op 11 september 2021. Het voorjaar van 2021 werd gekenmerkt door het geleidelijke vertrek van de internationale troepen en, vanaf mei 2021, een grootschalig offensief van de taliban. Initieel richtte de taliban zich voornamelijk op landelijke gebieden in het noorden van het land, waar de weerstand tegen hen steeds het sterkst is geweest, maar al spoedig werden ook districten in andere delen van het land ingenomen. Vele gebieden werden overgedragen aan de taliban d.m.v. onderhandelingen en nadat strijdkrachten van de toenmalige overheid hun checkpoints en kazernes hadden verlaten en/of overgedragen aan de oprukkende taliban. In de loop van juni versnelde de taliban haar offensief en tegen het einde van de maand controleerde ze om en bij de 160 districten. In juli 2021 zette de taliban haar opmars verder, nam ze een serie strategische grensposten over en vanaf augustus 2021 richtte de taliban zich op de grote steden. Op 6 augustus was Zaranj (Nimroz) de eerste provinciehoofdplaats die in handen van de taliban viel en dit na onderhandelingen met lokale leiders. In de volgende dagen kwamen ook andere grote steden als Kunduz (8 augustus), Pul-i Khomri (10 augustus), Ghazni, Herat (12 augustus), Kandahar, Laskar Gah (13 augustus) en Mazar-i Sharif (14 augustus) onder controle van de taliban. Nadat ook Jalalabad in de ochtend van 15 augustus na onderhandelingen werd overgenomen, reden later die dag talibanstrijders ook de hoofdstad Kabul binnen zonder er verzet aan te treffen. Panjshir, de enige provincie die op de avond van 15 augustus nog niet in handen van de taliban was, werd volgens de taliban op 6 september ingenomen. De leider van de verzetsstrijders rapporteerde dat er nog steeds werd gevochten in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation** van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf en **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban een belangrijk deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als dusdanig als actor aanwezig zijn. Het verdwijnen van een belangrijke actor uit het conflict draagt mee bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan sterk gedaald. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen onder andere voormalige veiligheids- en overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP en anderzijds van aanslagen door ISKP, vnl. tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die de sjiitische minderheid viseerden en die werden opgeëist door ISKP. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van

aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouders.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Op 6 november 2021 rapporteerde UNHCR dat er in 2021 zo'n 681 300 nieuwe intern ontheemden waren in Afghanistan. UNOCHA rapporteerde dat er ongeveer 336 000 intern ontheemden waren in de periode tussen 1 juni en 22 augustus 2021. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden. Zo werden er voor de periode tussen 4 augustus en 18 oktober 2021 zo'n 22 000 intern ontheemden gerapporteerd. Het merendeel van deze intern ontheemden zijn vrouwen en kinderen. Bovendien schatte UNHCR in november 2021 dat er sinds september 2021 zo'n 169 000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er in Afghanistan een sterke daling is van het geweld. Er is een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en de incidenten die zich wel nog voordoen zijn hoofdzakelijk doelgericht van aard. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag vanuit gegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Net zomin laat u na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van willekeurig geweld. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt evenwel dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:** “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) nietoverheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Het CGVS meent, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precare socioeconomische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.**

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, **UN Secretary General, The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security** van januari 2022, beschikbaar op) blijkt dat er een aantal oorzaken zijn van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Enerzijds was er vlak na de machtsovername door de taliban een tijdelijke onderbreking van de internationale hulp en een verstoring van de handel en het banksysteem. Dit resulteerde in een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash. Daarnaast zorgde de aanhoudende droogte voor voedselonzeekerheid en ondervoeding. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Er kan niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan te wijten is aan gedragingen van actoren, laat staan een opzettelijk handelen of nalaten van actoren. Veeleer blijkt de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het resultaat van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren.

Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat u de status van subsidiaire bescherming niet kan worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Hij betoogt dat hij zich voor zijn leeftijd gebaseerd heeft op de leeftijd vermeld op zijn taskara, waardoor er geen sprake is van een bedoeling om de commissaris-generaal te misleiden.

M.b.t. de vastgestelde tegenstrijdigheden aangaande de chronologie van de banen van zijn broer merkt hij op dat uit de door hem neergelegde documenten blijkt dat zijn broer nog in 2019 actief was. Hij verwijt de commissaris-generaal hiermee geen rekening gehouden te hebben. Het was volgens hem niet duidelijk wanneer hij naar de leeftijd van zijn broer werd gevraagd. Hij legt uit dat in Afghanistan op de taskaras niet altijd de echte beroepen worden vermeld, waardoor op de taskara van zijn broer te lezen staat dat hij leerkracht was. Hij zou bij de DVZ verklaard hebben dat hij thuis werd ontvoerd en bij het CGVS dat dit in de moskee gebeurde omdat zijn huis en de moskee zich slechts op 8 meter van elkaar bevinden. Hij legt uit dat hij niet vermeld heeft dat de taliban naar zijn huis waren gekomen nadat hij was vertrokken omdat dit hem niet vooraf gevraagd werd en hij geen tijd heeft gehad om dit mee te delen.

Aangaande de algemene situatie in Afghanistan betoogt hij dat deze niet zo eenduidig is zoals de commissaris-generaal laat uitschijnen. Uit de “Afghanistan Country Focus” van januari 2022 blijkt volgens hem dat de meeste bevindingen met de nodige omzichtigheid moeten worden behandeld. Het rapport geeft ook aan dat er verschillende aanvallen worden uitgevoerd door de taliban en dat er een reëel risico is op vervolging in geval van terugkeer voor personen die asiel hebben aangevraagd. Hij meent dat het in zijn situatie nog zorgwekkender is omdat het niveau van geweld in zijn thuisprovincie zeer hoog is. In het rapport van de secretaris-generaal van de VN, waarnaar ook verwezen wordt in de bestreden beslissing, zouden dezelfde bevindingen worden weergegeven. Het kan volgens hem onmogelijk geconcludeerd worden dat hij in geval van terugkeer geen gevaar zal lopen in een regio waar er sprake is van toenemend geweld.

3. Nieuwe stukken

3.1. Op 17 januari 2023 legt de commissaris-generaal overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarin hij refereert aan de volgende nieuwe stukken:

- EUAA, “Afghanistan Security Situation” augustus 2022;
- COI Focus, “Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022”, 23 september 2022;
- COI Focus, “Afghanistan, Veiligheidssituatie”, 5 mei 2022;
- EASO, “Afghanistan Country Focus”, januari 2022;
- EUAA, “Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city”, augustus 2022;
- EASO “Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City”, augustus 2020;
- EUAA, “Afghanistan: Targeting of individuals”, augustus 2022;
- EUAA, “Country Guidance: Afghanistan”, april 2022.

Bij deze aanvullende nota wordt tevens volgend stuk gevoegd:

- COI Focus “Afghanistan Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022” van 23 september 2022.

4. Onderzoek van de gegrondheid van het beroep

4.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*

e) *de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.*”

4.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

4.3.1. Het asiel- en vluchtrelaas van verzoeker kan als volgt worden samengevat. Verzoeker vreest bij terugkeer voor de taliban omwille van het werk dat zijn broer Y.K. deed. Zijn broer werkte initieel voor het leger, maar sloot zich daarna aan bij de nationale politie en werd door de taliban onder druk gezet om zijn werkzaamheden stop te zetten. Nadat zijn broer is overleden, werd verzoeker door de taliban benaderd om zich bij hen aan te sluiten. Omdat er niemand was om hem in bescherming te nemen, besloot hij via een smokkelaar naar Europa te vluchten. Bij terugkeer vreest hij te zullen worden vermoord door de taliban.

Middels de bestreden beslissing oordeelt de commissaris-generaal vooreerst dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde leeftijd en dat hij zich ten onrechte heeft voorgedaan als minderjarige, wat de algemene geloofwaardigheid van zijn asielrelaas op ernstige wijze aantast.

Vervolgens oordeelt de commissaris-generaal dat verzoekers asielrelaas gekenmerkt wordt door verscheidene doorslaggevende ongeloofwaardigheden en onwaarschijnlijkheden en dat er enkele markante tegenstrijdigheden en incoherenties worden opgemerkt, waardoor geen geloof kan worden gehecht aan de asielmotieven en voorgehouden vrees.

Tot slot wijst de commissaris-generaal erop dat het persoonlijk onderhoud heeft plaatsgevonden voordat de taliban de macht hebben overgenomen in augustus 2021, maar oordeelt dat er geen concrete elementen werden aangebracht waaruit kan blijken dat zijn individuele situatie dermate gewijzigd is dat er daardoor een nood aan internationale bescherming bestaat.

4.3.2. De Raad oordeelt, in navolging van de commissaris-generaal dat verzoeker in gebreke blijft het profiel van zijn vermeende broer *in concreto* aannemelijk te maken, waardoor ook de geloofwaardigheid van zijn daarmee onlosmakelijk verbonden relaas op de helling komt te staan. De Raad gaat hierbij eerst in op de door verzoeker neergelegde documenten en stelt vast wat volgt.

Ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming legt verzoeker zijn originele taskara, de originele taskara van zijn broer, een origineel medisch attest van zijn broer dat hij nodig had om bij de overheid te werken, foto's van zijn broer, een originele dreigbrief van de taliban, een origineel certificaat waarop staat dat zijn broer de ANCOP training course (politie) voltooid heeft en een origineel boekje van toen zijn broer bij het leger zat, neer.

Vooreerst wordt erop gewezen dat de commissaris-generaal en bijgevolg ook de Raad aan de aangebrachte stukken absolute bewijswaarde mogen weigeren wanneer deze onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden (zie RvS 27 februari 2001, nr. 93.591). Bij verwerping van de aangebrachte stukken, dient de commissaris-generaal noch de Raad aan te tonen dat ze vals zijn, maar volstaat het duidelijk aan te geven waarom deze stukken naar hun oordeel geen of onvoldoende bewijswaarde bezitten (RvS 18 juni 2004, nr. 132.669; Rvs 7 oktober 2003, nr. 123.958; RVS 18 juni 2003, nr. 120.714).

De Raad merkt op dat de inhoud van de originele taskara van zijn broer niet overeenstemt met verzoekers verklaringen afgelegd tijdens het persoonlijk onderhoud. Zo stelt de taskara immers dat hij leerkracht is (AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker, vertaling stuk 8), terwijl verzoeker verklaart dat zijn broer zijn taskara heeft bekomen omdat hij voor de overheid als soldaat wilde werken (CGVS verhoor, p. 3) en hij enkel werkzaam is geweest bij het Afghaanse leger en de nationale politie (CGVS verhoor, p. 18). Bovendien blijkt uit de taskara van zijn broer, dat deze werd afgegeven op het moment dat zijn broer 27 jaar oud was (ibid, “*As per appearance: 27 years old in*”). Dat verzoekers broer aldus op 27 jarige leeftijd het leger zou hebben vervoegd, strijdt met de inhoud van het militaire boekje, nu hieruit blijkt dat zijn broer het Afghaans leger zou hebben vervoegd op 30 oktober 2004 en hij werd ontslagen na de voltooiing van drie jaar dienst op 8 november 2007 (AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 7 + vertaling) en met zijn verklaring dat zijn broer ongeveer geboren is in 1992 (AD CGVS, Verklaring DVZ 17.11.2020). Op basis van verzoekers verklaring kan worden vastgesteld dat zijn broer in 2004, moment waarop hij het leger zou hebben vervoegd, slechts 14 jaar zou zijn geweest, gegevens die op zijn beurt weer strijdig zijn met zijn andere verklaringen dat verzoekers broer toen ongeveer 28 jaar was (CGVS verhoor, p. 19). Gezien verzoeker verklaart dat zijn broer de nationale politie vervoegd heeft anderhalf jaar nadat hij het leger heeft verlaten en gezien het originele certificaat m.b.t. ANCOP training course (politie) staat dat hij die heeft voltooid op 27 juli 2011, bekent dit dat hij zijn werkzaamheden bij de nationale politie alleszins reeds beëindigd werden in 2011. Verzoeker verklaart echter tijdens het persoonlijk onderhoud op 13 augustus 2021 dat zijn problemen begonnen zijn 2,5 jaar

geleden (CGVS verhoor, p. 18), zijnde begin 2019, toen de taliban zijn vader benaderden en eisten dat zijn zoon, verzoekers broer, zijn werkzaamheden diende stop te zetten. De inhoud van de stukken valt aldus op geen enkele wijze te rijmen met verzoekers verklaringen, waardoor de bewijswaarde van de stukken op de helling wordt geplaatst. Dat zijn broer bovendien nooit enige andere jobs heeft gehad (CGVS verhoor, p. 18) valt ook niet te rijmen met de vermelding op de taskara van zijn broer dat hij leerkracht zou zijn geweest. Door in het verzoekschrift voor te houden dat de taskara's niet altijd de correcte weergave geven van de werkzaamheden, onderschrijft hij de bevinding in de bestreden beslissing, namelijk dat uit informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat er in Afghanistan een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden waardoor de bewijswaarde van Afghaanse documenten bijzonder relatief is. Het origineel medisch attest van zijn broer, dat hij nodig zou hebben gehad om bij de overheid te werken voegt, gelet op voorgaande vaststellingen ook niets toe aan zijn individuele vluchtmotieven. Hieruit blijkt immers enkel dat verzoekers broer medische testen heeft ondergaan (CGVS verhoor, p. 4).

Voor wat betreft de door verzoeker neergelegde originele dreigbrief van de taliban, dienen dezelfde conclusies te worden gesteld zoals supra weergegeven, nu deze zou dateren van 1 september 2018, terwijl uit de overige documenten niet kan blijken dat verzoekers broer op dat moment werkzaam was bij de nationale politie. Bovendien stemt die datum evenmin overeen met verzoekers verklaringen, die op 13 augustus 2021 verklaarde dat zijn vader de dreigbrief 2,5 jaar geleden heeft ontvangen (CGVS verhoor, p. 18), zijnde in de loop van 2019.

Tenslotte ontberen de neergelegde foto's bewijswaarde om uitsluitsel te geven over het feit of verzoekers broer al dan niet is overleden, laat staan over de omstandigheden waarin verzoekers broer zou zijn overleden. Door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie bieden privé-foto's immers geen garantie over de authenticiteit van wat werd afgebeeld.

De Raad herhaalt dat de commissaris-generaal informatie heeft toegevoegd aan het administratief dossier waaruit blijkt dat er in Afghanistan een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden, waardoor de bewijswaarde van Afghaanse documenten bijzonder relatief is.

Omtrent de door verzoeker neergelegde documenten werd in de bestreden beslissing op pertinente en draagkrachtige wijze gemotiveerd. Waar verzoeker in het verzoekschrift zich ertoe beperkt te stellen dat er geen rekening gehouden werd met de door hem neergelegde documenten, waaruit volgens hem blijkt dat zijn broer nog werkzaam was in 2019, laat hij na te concretiseren waaruit dit dan wel mag blijken. Hiernaar bevraagd ter terechtzitting, blijft verzoekers raadsman het antwoord ook schuldig. Verzoeker is aldus op geen enkele wijze in staat bovenstaande bevindingen te weerleggen.

Gelet op het feit dat de door verzoeker neergelegde documenten op geen enkele wijze zijn voorgehouden vluchtrelaas in Afghanistan onderbouwen en gelet op de summiere inhoud en de zeer relatieve bewijswaarde van de voorgelegde documenten, volstaan deze op zich niet om in deze stand van zaken de relevante elementen van verzoekers vluchtrelaas geloofwaardig te bevinden.

4.3.3. Bijgevolg moet worden nagegaan of de overige verklaringen van verzoeker voldoende consistent, precies, volledig en aannemelijk zijn opdat de relevante elementen van zijn asielrelaas, in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht.

Na de lezing van het administratief dossier stelt de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, vast dat verzoeker er niet in slaagt om zijn vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken. In de bestreden beslissing motiveert de commissaris-generaal terecht dat verzoekers asielrelaas gekenmerkt wordt door verscheidene doorslaggevende ongeloofwaardigheden en onwaarschijnlijkheden en dat er enkele markante tegenstrijdigheden en incoherenties worden opgemerkt, waardoor geen geloof kan worden gehecht aan de asielmotieven en voorgehouden vrees. De commissaris-generaal preciseerde op goede gronden verder wat volgt:

i) Verzoekers verklaringen omtrent het profiel van zijn broer zijn strijdig met de door hem neergelegde documenten nu (a) uit de vertaling van het militair boekje blijkt dat zijn broer het Afghaanse leger vervoegde op 30/10/2004 en hij werd ontslagen op 8/11/2007, terwijl verzoeker verklaart dat hij anderhalf jaar nadat hij het leger verliet, in dienst trad bij de Afghaanse politie waar hij een 14-tal maanden werkte, waardoor 2011 het laatste jaar was waarin zijn broer heeft gewerkt en uit het certificaat van de nationale politie blijkt dat hij zijn opleiding met succes heeft afgrond op 27/7/2011, waardoor het niet mogelijk is dat zijn broer bedreigd werd om te stoppen om te werken in 2019; (b) Verzoekers verklaring, dat zijn broer 28 jaar oud is, kan niet overtuigen daar dit zou betekenen dat hij slechts op 13-jarige leeftijd het Afghaanse leger vervoegde, terwijl op zijn taskara vermeld staat dat hij 27 jaar oud was toen hij deze ging halen,

waarmet de verzoeker dan weer verklaart dat hij deze taskara was gaan afhalen omdat hij bij de overheid wilde gaan; (c) het is merkwaardig dat op de taskara van zijn broer vermeld staat dat hij "leerkracht" is;

ii) Verzoeker legt geen consistente verklaringen af nu hij bij de DVZ verklaart dat de taliban hem thuis aanvielen en hem ontvoerden, terwijl hij bij het CGVS verklaart dat hij door de taliban benaderd en ontvoerd werd bij de moskee na het avondgebed;

iii) Verzoeker legt tegenstrijdige verklaringen af over de leeftijd en dood van zijn broer Y.;

iv) Aan de door verzoeker neergelegde dreigbrief van de taliban kan weinig authenticiteit worden toegedicht nu de datum die erop vermeld staat sterk afwijkt van zijn verklaringen en uit informatie blijkt dat er in Afghanistan een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden;

v) Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de taliban hem wilden rekruteren omdat (a) het kant noch wal raakt dat de taliban hem zouden willen om te vechten omdat zijn broer werkte voor de ongelovigen; (b) de taliban een goed georganiseerde groepering is die kan rekenen op steun van vele vrijwilligers waardoor het ongeloofwaardig is dat ze een jong persoon zonder ervaring zouden benaderen;

vi) De wijze waarop de taliban tewerk zou zijn gegaan, kadert niet binnen een logisch geheel nu ze verzoeker zouden gevraagd hebben om zich naar hen te begeven op een afgesproken tijdstip terwijl bij rekrutering verwacht kan worden dat ze de persoon eerst overtuigen van hun ideologie. De door verzoeker geschetste amateuristische werkwijze is niet geloofwaardig.

vii) Er kan geen geloof worden gehecht aan verzoekers verklaring dat de taliban nog na zijn vertrek bij zijn thuis zijn langsgekomen omdat hij hiervan nooit eerder melding had gemaakt. Bovendien is het opmerkelijk dat verzoeker, die verklaart 4 keer contact gehad te hebben met zijn familie, hen enkel zou vragen hoe het met hen gaat en zich niet zou informeren naar de stand van zaken omtrent zijn eigen problemen. Dat de taliban meer dan één jaar zouden wachten om verzoeker op te zoeken, is niet geloofwaardig.

viii) De dood van verzoekers broer wordt op geen enkele manier bevestigd. Omdat geen geloof kan worden gehecht aan de bedreigingen die aan zijn broer werden gericht omwille van zijn werk, kan ook geen geloof worden gehecht aan het feit dat hij hierdoor vermoord zou zijn. De neergelegde foto's vormen geen afdoende bewijs nu zij makkelijk in scène gezet kunnen worden.

ix) Verzoeker heeft verschillende Europese landen doorkruist teneinde België te bereiken, maar liet na een verzoek om internationale bescherming in te dienen, wat ook de ernst en geloofwaardigheid van de door hem aangehaalde problemen ondermijnt.

De documenten die verzoeker heeft neergelegd kunnen voorgaande vaststellingen niet doen ombuigen nu i) de taskara voor het overige slechts een indicatie is van zijn identiteit en nationaliteit, wat niet in twijfel wordt getrokken en ii) het medisch attest samenhangt met het neergelegde legercertificaat en zijn verklaringen hieromtrent niet coherent waren.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij echter geheel in gebreke blijft.

Verzoeker slaagt er in voorliggend verzoekschrift niet in om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. Verzoeker beperkt zich immers tot het plegen dat hij wel degelijk een vrees voor vervolging koestert, waarbij hij herhaalt dat zijn broer tewerkgesteld was bij de nationale politie en hij hierdoor benaderd werd door de taliban. Verzoeker blijft in wezen slechts steken in het louter volharden in zijn ongeloofwaardig bevonden vluchtmotieven, het louter plegen van een vrees en het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen, evenals het uiten van blote beweringen, zonder concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusie in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Dergelijk verweer is niet dienstig en vermag niet de pertinente motieven van de bestreden beslissing, zoals hoger weergegeven, te ontkrachten.

Het geheel aan documenten – waarvan de beoordeling door de commissaris-generaal door de verzoeker onbesproken blijft – en zijn verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang alsook in het licht van de algemene situatie in Afghanistan, acht de Raad de voormelde bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat verzoeker niet aannemelijk maakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging door de taliban ten gevolge van de tewerkstelling van zijn broer. Uit wat voorafgaat is gebleken dat geen geloof kan worden gehecht aan de voorgehouden problemen van verzoeker. Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebrachte vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Aldus blijkt niet dat verzoeker voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond. Evenmin zijn daartoe andere concrete indicaties.

4.3.4. Voor zover verzoeker zich in zijn verzoekschrift nog meent dat hij omwille van zijn in België ingediende asielaanvraag vervolging zal riskeren in Afghanistan, stelt de Raad vast wat volgt.

4.3.4.1. Ondanks het repressieve regime dat van kracht is in Afghanistan en rekening houdend met uitdagingen waarmee verschillende organisaties geconfronteerd worden in hun bronnenonderzoek, blijkt uit objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Immers, niet elke Afghaan die uit Europa terugkeert zal worden beschouwd als verwesterd omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid *“to play the game”*.

Bij de beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, moeten zijn individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene landeninformatie aldaar, zoals beschreven in objectieve bronnen. Aldus blijft een individuele beoordeling van het beschermingsverzoek noodzakelijk.

Uit de landeninformatie blijkt dat de visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar ook beïnvloed is door lokale tradities en tribale codes (EASO *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.). In de meest recente landeninformatie geeft EUAA aan dat het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, hoewel de *de-facto*-talibanregering reeds verschillende decreten en richtlijnen heeft uitgevaardigd, net als de provinciale *de-factoregeringen* (EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 29-31). Deze *de-factoregering* heeft opnieuw het ‘Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice’ (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht. Een ministerie dat ook bestond toen de taliban van 1996 tot 2001 over Afghanistan heersten. Verder blijkt uit de landeninformatie dat dit *de-factoministerie* in bepaalde provincies onderbemand is, waardoor het nog niet volledig operationeel is. Het is onduidelijk over welke provincies het gaat, maar in steden is dit *de-factoministerie* beter georganiseerd. In verschillende gebieden bemoeien talibancommandanten en andere functionarissen zich aldus met “gedrags- en kledingkwesies” (EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30 en EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 41). Uit de informatie waarnaar de EUAA *“Afghanistan security situation”* augustus 2022 verwijst, blijkt dat een systeem gelijkaardig aan het MPVPV reeds sinds 2016-2017 werd ingevoerd door de taliban in de landelijke gebieden die ze volledig onder hun controle hadden.

De bijgebrachte landeninformatie geeft ook aan dat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten bestaat over Afghanen die Afghanistan hebben verlaten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. Echter heeft de *de-facto*-talibanregering wel voorrang gegeven aan paspoorten voor arbeiders die in het buitenland werken, wat erop wijst dat zij het economische aspect begrijpt, hoewel zij zich ook bewust is van het feit dat velen in het buitenland het niet met haar eens zijn. Verder wordt er een onderscheid gemaakt tussen de mannen van Pashtu-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken, wat een oude traditie is, en de mannen die naar Europa en de Verenigde Staten vertrokken zijn, wat als ‘verkeerd’ en ‘verdacht’ wordt beschouwd (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 50-51).

Ook hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 50-51). Uit de bijgebrachte

landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 53-54). De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55). Voorts is de infrastructuur van de *de-facto*-talibanregering uiterst zwak, en de taliban worden niet in staat geacht om de terugkeerders op te sporen en te controleren. Op dorpsniveau zullen de plaatselijke leiders echter weten wie is teruggekeerd. Die informatie zal de talibanregering in Kaboel echter hoogstwaarschijnlijk niet bereiken (voetnoot 514: *Denmark, DIS, Afghanistan – taliban's impact on the population*, June 2022, p. 38 in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55). In hetzelfde rapport van Denmark, DIS, Afghanistan wordt daarentegen wel aangegeven dat de taliban heel goed weten wat zich afspeelt op lokaal niveau omdat ze verweven zijn met de lokale bevolking. Lokale talibanleden nemen deel aan de gesprekken in de steden en in de plaatselijke moskeeën, waardoor zij goed weten wat de mensen in de betreffende lokale gemeenschap doen. De lokale verankering doet zich voornamelijk voor in Pashtu-gebieden. Hun inlichtingennetwerken zijn minder ontwikkeld in andere delen van het land waar ze voor de machtsovername weinig of niet aanwezig waren. Vandaar ook dat ze in grotere steden controleposten installeren waar ze de inhoud van telefoons bekijken (*Denmark, DIS, Afghanistan – taliban's impact on the population*, June 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*).

Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55). Ook blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat burgers zich vrij kunnen verplaatsen daar de *de-facto*-talibanautoriteiten weinig 'directe beperkingen' hebben opgelegd, maar dat het gevaarlijk kan zijn vanwege opdringerige controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders op te sporen en vanwege de handhaving van de talibancodes. Deze controleposten bevinden zich hoofdzakelijk in en rond Afghaanse steden, maar komen bijzonder weinig voor op plaatsen die ver van steden zijn verwijderd. Via deze checkpoints speuren de taliban naar voormalige medewerkers van het Afghaanse leger en politie. Zij beschikken over lijsten met namen en foto's van voormalige medewerkers (EUAA, *Key socio-economic indicators in Afghanistan* augustus 2022, p. 68 en p. 70).

Aldus kunnen Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens in de aanwezige informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. Dit dient samen met andere individuele elementen beoordeeld te worden.

4.3.4.2. Verzoeker reikt gedurende de procedure ter behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming geen concrete elementen of aanwijzingen aan dat er bij een eventuele terugkeer uit Europa in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die met vervolging kan gelijkgesteld worden.

Zoals reeds *supra* uiteengezet maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, noch zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Hiervoor verwijst de Raad naar de uiteenzetting *supra*, waar de bevindingen van de commissaris-generaal aangaande het ongeloofwaardig asielrelaas van verzoeker werden bevestigd. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van problemen met de taliban, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden geviséerd door de taliban, laat staan dat zijn vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn.

Door louter te verwijzen naar algemene landeninformatie en het gegeven dat hij in België een asielaanvraag heeft ingediend, maakt verzoeker, hoegenaamd niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en daarom dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

4.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

4.4.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

4.4.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn problemen met – en vrees voor – de taliban niet aannemelijk heeft gemaakt en dat evenmin kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van een toegeschreven verwestering.

Met betrekking tot de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (heden de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU)). Het begrip “ernstige schade” in dit artikel heeft betrekking “op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Gelet op deze vereisten, is artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beperkter van opzet dan artikel 3 van het EVRM en valt een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie dan ook niet zonder meer onder het toepassingsgebied van voormelde wetsbepaling

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend (*‘predominantly’*) wordt veroorzaakt door gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen, waardoor de voormelde situatie in Afghanistan niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Uit een zorgvuldige lezing van alle beschikbare objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier volgt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan die het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren. Het betreft een multidimensionale crisis waarvan een aantal factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Daarnaast zijn er de specifieke economische gevolgen van de machtsovername door de taliban, die door de internationale gemeenschap niet worden erkend als een legitieme Afghaanse overheid, veroorzaakt door een combinatie van beslissingen genomen door buitenlandse regeringen en internationale instellingen alsook van bepaalde beleidsbeslissingen van de taliban naast hun falen om tegemoet te komen aan bepaalde eisen in ruil voor internationale bijstand. Ten slotte zijn er nog milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen die een aanzienlijke impact hebben.

Bijgevolg kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie niet worden afgeleid dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Er kan niet worden vastgesteld dat een specifieke actor overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk is voor de humanitaire omstandigheden in Afghanistan, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdoleerd of dat hij behoort tot een groep van geïdoleerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze door de taliban of enige andere actor zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften.

Bij gebrek aan een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet en een element van opzettelijkheid, blijkt dat *in casu* geen toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet en dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dan ook geen aanleiding geeft tot het toekennen van internationale bescherming. Het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, valt in deze stand van zaken dan ook niet onder het toepassingsgebied van voormelde wetsbepaling.

Dit neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

4.4.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat personen zonder onderscheid raakt, met name zonder specifiek te worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, sub c van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28).

Er moet bijgevolg tevens rekening worden gehouden met het gestelde in het arrest ‘Elgafaji’ waar het HvJ een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar *“er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, § 30); en
- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het Hof van Justitie heeft gepreciseerd dat *“hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39).

In de eerste hypothese is er sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De mate van het willekeurig geweld is dermate hoog dat elke burger die zich op het grondgebied bevindt, erdoor wordt geraakt. Wanneer aldus wordt vastgesteld dat een burger afkomstig is uit dergelijk land of gebied, moet worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wanneer hij terugkeert naar het betrokken land of het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar, zonder dat het nodig is om eveneens over te gaan tot een onderzoek naar andere persoonlijke omstandigheden.

De tweede hypothese betreft situaties waar er willekeurig geweld bestaat maar waar de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in het betrokken land of het betrokken gebied een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het Hof van

Justitie heeft geoordeeld dat in zulke situatie rekening moet worden gehouden met de eventuele persoonlijke omstandigheden van de verzoeker die voor hem het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogen.

Het Hof heeft in het arrest *Elgafaji* verder geoordeeld dat, conform artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU, bij de individuele beoordeling van het verzoek om subsidiaire bescherming rekening wordt gehouden met de geografische omvang van de situatie van het willekeurig geweld en de bestemming van de verzoeker wanneer hij terugkeert naar het land van herkomst, zoals blijkt uit artikel 8, lid 1 van richtlijn 2011/95/EU (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, nr. C-465/07, § 40).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt de EUAA *Country Guidance Afghanistan* van april 2022 in acht genomen. In de EUAA *Country Guidance* wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld.

Bij de beoordeling van de veiligheidssituatie moet rekening gehouden worden met volgende elementen:

- (i) de aanwezigheid van actoren van geweld;
- (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken;
- (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten;
- (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is;
- (v) het aantal burgerslachtoffers;
- (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en
- (vii) de verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover de Raad beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de informatie uit het rechtsplegingsdossier, blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Sinds het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban is er een sterke afname van het conflictgerelateerd geweld en een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername door de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's alle met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige Afghan National Defense and Security Forces alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk zijn gericht tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in zijn gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai

luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 is er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in zowat heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kaboel. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan worden gesteld dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

De commissaris-generaal maakt onder andere gebruik van cijfergegevens over veiligheidsincidenten uit de databank van ACLED. De ACLED-gegevens opgenomen in de COI Focus *"Afghanistan. Veiligheidsincidenten tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 (ACLED)"* van 23 september 2022 kunnen worden beschouwd als een update van de ACLED-data uit de COI Focus *"Afghanistan. Veiligheidssituatie"* van 5 mei 2022. De veiligheidsincidenten, met uitzondering van *'riots'*, *'protests'* en *'strategic developments'* worden opgenomen. Het grootste aantal veiligheidsincidenten gebeurt in Kabul (250), gevolgd door Panjshir (227), Baghlan (186), Nangarhar (182) en Takhar (119). ACLED voert incidenten met geoprecisie type 3 (waarvoor geen specifieke informatie over de locatie beschikbaar is) in onder de hoofdplaats van de provincie, terwijl deze incidenten in eender welk district van de provincie kunnen hebben plaatsgevonden. Voor de provincie Nangarhar kende ACLED aan 9 incidenten geoprecisiecode 3 toe van de 182 veiligheidsincidenten die in de verslagperiode werden gecodeerd. Het gaat om aanvallen door het NRF, ISKP of onbekenden op de taliban (battles); 2 incidenten gericht tegen personen aan wie banden met ISKP werden toegeschreven; de moord op twee salafi's, een beschieting van een huwelijkskonvooi door de taliban nabij een controlepost waarbij de bruid gewond raakte, de ontvoering van een dokter door onbekenden en een incident gericht tegen twee lokale journalisten (violence against civilians).

Volgens de UCDP-gegevens opgenomen in de EUAA *"Afghanistan. Security Situation"* van augustus 2022 gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 1 juni 2022 om 298 veiligheidsincidenten, i.e. *'incidents with at least one recorded fatality'*, over het hele land waarbij het aantal doden wordt geschat op 1765 in totaal. De provincies die het meest werden geraakt door deze incidenten zijn Nangarhar (71 incidenten), Panjshir (55), Baghlan (35) en Kaboel (35). Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in deze periode voornamelijk in de provincie Kaboel (298), gevolgd door Kunduz (121), Balkh (77), Kandahar (65) en Panjshir (61).

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij veelal religieuze minderheden worden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van *'unexploded ordnance'*. Uit data van UNAMA over burgerslachtoffers sinds 2009, toen UNAMA is gestart met de systematische documentatie, tot 15 juni 2022 blijkt een duidelijke trendbreuk sinds de machtsovername van de taliban.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit nagenoeg elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde 759 000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan in de periode 1 januari – 30 november 2021, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van het conflict vrijwel volledig gestopt. In de eerste helft van 2022 werden ongeveer 1155 nieuwe intern ontheemden geregistreerd. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170 000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio, gelet op de stabielere veiligheidssituatie. De IOM registreerde 2,2 miljoen IDP's die waren teruggekeerd naar hun regio van herkomst in de tweede helft van 2021.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan worden opgemerkt dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare

informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook worden besloten dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

De Raad beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Indien er actueel situaties zouden zijn van die aard dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van *open combat* of van hevige of voortdurende gevechten, zou er informatie of zouden er minstens indicaties zijn in die richting.

Bovenal, indien deze uitzonderlijke situatie, die uiterst summier wordt beschreven in het verzoekschrift, wordt aangevoerd, ontslaat dit verzoeker niet van de noodzaak om thans concrete elementen aan te brengen in dit verband, bijvoorbeeld met betrekking tot zijn regio van herkomst, *in casu* de provincie Nangarhar. Verzoeker laat na deze aan te voeren.

Uit de beschikbare informatie, in het bijzonder deze van de VN en van het EUAA, blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. Zelfs indien rekening wordt gehouden met onderrapportering of andere *caveats*, die in de gehanteerde bronnen tevens afdoende werden erkend, aanvaardt de Raad dat de thans voorliggende gegevens voldoende actueel en nauwkeurig zijn. Minstens toont verzoeker niet aan dat hij beschikt over relevante informatie die het bovenstaande beeld dat naar voren komt uit de beschikbare bronnen doorprijkt.

Voor zover verzoeker zich, teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, beroept op de aangevoerde asielmotieven en de situatie waarbij rekening wordt gehouden met zijn persoonlijke omstandigheden, geeft de mate van willekeurig geweld in de provincie Nangarhar, zoals deze blijkt uit de beschikbare landeninformatie, in het bijzonder de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidsincidenten tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 (ACLEDE)*" van 7 september 2022 (p. 3-4), evenmin aanleiding tot een reëel risico zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker laat overigens na om concreet toe te lichten hoe de aangevoerde persoonlijke omstandigheden het risico in zijn hoofd zouden verhogen.

Verzoeker voert geen andere redenen aan waarom hij niet kan terugkeren naar Afghanistan.

Gelet op het voormelde toont hij niet aan dat in zijn hoofd zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

4.5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

4.6. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°

van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven februari tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. I. FLORIO,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

I. FLORIO